

9 Kapitlet § 1.

Sedan man och qvinna sammanvigde äro, då är han hennes rätte målsman, och eger söka och svara för henne, der ej genom äktenskapsförord blifvit annorlunda bestämdt. Hustrun följer ock mannens stånd och vilkor.

Är genom äktenskapsförord viss egendom från mannens målsmanskap undantagen, och vill ej hustrun sjelf samma egendom förvalta eller är hon ej dertill lämplig; förordne Rätten god man att förvaltningen öfvertaga.

Det synes åtminstone mig otvifvelaktigt, att de här befintliga föreskrifter, i afseende på anmälan hos vederbörlig domstol af äktenskapsförord och dess tillhandahållande af Rätten åt hvem det åstundar, innefattar tillräckliga försigtighetsmått till skydd för tredje person, som sjelf vill försäkra sig om huruvida undantag från mannens målsmanskap är gjordt, samt att således ett vidsträcktare offentliggörande, som för den äktenskap ingående hustrun och hennes familj måste vara pinsamt och för mannen ofta nog kunde anses kränkande, ingalunda är af behovvet påkalladt, men stundom kunde tillbakahålla utöfvandet af en väl behöflig, och framdeles mången gång för båda makarne välgörande omtänksamhet.

Stockholm den 24 Januari 1867.

L. J. Hjerta.

N:o 58.

Åf Herr Indebetou: Derom att arfvodena för den vid Riksdagen anställda kanslipersonalen måtte bestämmas till visst belopp, utan afseende å den längre eller kortare tid riksdagen kommer att fortgå.

Det är utan tvifvel en önskan, som delas af Riksdagens fleste ledamöter, att, sedan vi nu erhållit årliga riksdagar, dessa ej må blifva alltför långvariga, utan om möjligt kunna afslutas inom den tid, som i Riksdags-ordningen förutsättes, eller på fyra månader.

Det

Det synes ock vara i afsigt att vinna ett sådant ändamål, som Riksdagsordningens 23 § föreskrifver, att ledamöterna af Andra Kammaren skola åtnjuta ett arfvode, som, beräknadt till Tio Riksdaler för dag, motsvarar en tid af fyra månader, och att detta belopp icke får öferskridas, äfven om Riksdagen skulle fortfara en längre tid.

Då jag för min del anser detta stadgande nyttigt, delar jag likväl deras åsigt, som befara, att det åsyftade ändamålet icke ensamt derigenom kommer att ernås.

Det beror, såsom mig synes, icke blott på Riksdagens ledamöter, huru skyndsamt ärendena kunna afslutas; till en icke så ringa del torde detta äfven vara beroende på Kamrarnes och Utskottens kanslier.

Jag betviflar icke hvarken förmågan eller den goda viljan hos dessa kansliers personal, men det synes mig ändock, att det skulle vara ändamålsenligt, om det vore förenadt med deras egen fördel att få ett snart slut på Riksdagen, hvilket icke kan blifva förhållandet, om deras afföning beräknas per dag utan afseende på huruvida Riksdagen fortfar en längre eller kortare tid.

Om arfvodet för kansli-personalen bestämdes, i likhet med hvad som eger rum för ledamöterna af Andra Kammaren, till ett visst belopp för hela Riksdagen åt hvar och en, utan afseende på om Riksdagen skulle fortfara utöfver den i Riksdagsordningen förutsatta tiden af fyra månader, så skulle detta tvifvelsutan innebära en kraftig uppmuntran till skyndsamhet, och denna uppmuntran skulle blifva ännu kraftigare, om det derjemte stadgades, att det bestämda arfvodet utgick oafkortadt, äfven i det fall att Riksdagen afslutades inom något kortare tid. Ett sådant stadgande skulle ej heller innebära någon obillighet, då det naturligtvis i viss mån kan vara beroende på kanslipersonalens arbetsförmåga, huruvida förhandlingarne med större eller mindre skyndsamhet blifva handlagda.

Af nu anförda skäl vågar jag vördsamt föreslå:

- 1:o att arfvodet för kansli-personalen vid Riksdagen bestämmes till ett visst belopp för hvarje person, utan förhöjning af detta belopp, om Riksdagen fortfar utöfver fyra månader, samt
- 2:o att det stadgade beloppet utgår oafkortadt äfven i den händelse, att Riksdagen skulle afslutas inom kortare tid än fyra månader.

Om remiss af denna min motion till Stats-Utskottet får jag anhålla.

Stockholm den 26 Januari 1867.

Carl Gust. Indebetou.